

Mrs. E. Mosberg
2117 11th St.
July 20, 1909

Med Jesus ved min Side.

Med Jesus ved min Side
Jeg tryg gaar til No
Og drømmer saa blide
Om Sinnerigs No.

Med Jesus ved Saanden
Jeg frygtløs opstaar,
Og freidig i Anden
Til Arbejde jeg gaar.

Med Jesus for Die
Jeg bliver ei svag,
Mig intet skal bøje
Fra Sandhedens Sag.

Med Jesus i Tanke
Jeg bliver ei kold,
Skal mistjendt jeg vanke
I Uvenerens Bold.

Med Jesus i Sinde
Jeg Sunden kan stå;
Sans hellige Minde
Alt urent maa fly.

Med Jesus i Hjerte
Jaar Sorgen ei Maagt,
Min Fryd og min Smerte
Paa ham har jeg lagt.

Med Jesus i Eie
Er Hjertet saa rigt,
At fattigste Leie
Er Sinnerig ligt.

Med Jesus herinde
I Døden jeg ler;
Da Skjægerne vunde,
Og Jesus jeg ser.

Betragtning.

Serrene min Hørde, mig fattes
intet. — 23de Salme 1.

Dette er de første Ord af den deli-
lige lille 23de Davids Salme. Da-
vid har selv gaaet som Gjæstergut saa
mangengang over Judas Bjerge, og
han har ledet sin lille Hjord til de
stille rindende Svilens Bænde og til
de grønne Græssange. Men derude,
hvor han vandrede alene i Naturens
store Mige, har han løftet sine Tan-
ker opad til ham, der trofast leder
sine fromme gennem Jordlivets
Strid, og han har saa lidt følt sin

Mand styrket ved dette Blit mod det
Svige. Han trangte ogsaa til Næring
for sit aandelige Liv, til at stille sin
Sjæls Hunger og Tørst, og da har
dette vakre Billede af Herren som en
Hyrde, der leder sine, formet sig ud
af hans egen Livsførelse, og han har
nedtegnet det i Salmen og ladet det
sunge i Forsamlingerne, for at det
skulde være de Troende til Trøst og
Glæde gennem alle Tider.

Der aander sig en vidunderlig dyb
Fred ud af denne Salme. David var
jo en vældig Stridsmand, og han
havde sine svære Kampe. Men saa-
meget mere trangte han til de stille
Stunder, da hans Sjæl i Fred funde
sænke sig dybt ned i Guds Kjerlig-
hedsvæld, der drifte af „Væffen ved
Bejen“ og saa igjen opløste Sovedet
til ny Strid.

Men det er ikke bare David, som
trænger til dette. Alle Guds Børn
til alle Tider er Stridsmand i Her-
rens Hær; de har alle sine Stridens
Tider, da Fiender baade udvendig og
indvendig stormer ind paa den, der
skjæmper. For den, hvis Hjerte er
helt med Herren, er der Stunder, da
han maa staa fuldt rustet, han føler,
der er rettet skarpe Raaben og gloen-
de Pile mod ham, og det kan vel og
saa hændes, han ikke gaar ud af disse
Kampe uden sviende Saar. At leve
i bare Kamp kan utillust bringe en til
modløs at sænke Raabene og give
sig over. En gaar trætt. Men saa
aabner Herren sine Hørdearme mod
sin trætte Stridsmand og vinker ham
til sig; der hos ham er der Hvile og
Fred.

Svor deilig da, at gaa til de grøn-
ne Græssange i Herrens Ord og til
de stille rindende Bænde i Sakra-
menterne! Na, gaa tilbage til din
Daab, Kristen! der mødte din
himmele Hørde dig i dit Livs Mor-
genstund, det er Næring for din Sjæl
at komme ihu, hvad din Herre og
Mester har gjort for dig dengang, da
du selv intet kunde gjøre, da han ud-
vile sin Mand i dit Barnebjerte for at
bellige bele dit Liv i hans Somsund.
Og det er Næring for din Sjæl, jund
skøft for dit Kristentiv at folde Sø-
nderne over den velsignede Bibelbog,
paa hvis grønne, dugfriske Enge du
kan plukke saamangen deilig Blomst

og styrkende Ur, hvor Jesus, din
Frelser, møder dig med sin Raade,
saa dyrt kjøbt paa Korsets Træ. Og
kanste allerbedst kjender du Velsig-
nelsen af de nærende Stræfter, Her-
ren har skænket sin Menighed, ved
Kadverbordet. O hvilke lislige Stun-
der, naar Sjælen stille faar knæle
ned der og møtte sig med Jesus selv,
hans hellige Legeme og Blod! Na,
der kan en ret kjende Hørdeklarlig
heden, og hvor godt Gud har stett det
for sine under Pilgrimsvandringen
hjemad!

Mig fattes intet, siger David. Nej,
er der nogen, som med Sandhed kan
sige det, saa er det Guds Børn. Hvor
fattige vi end kan være paa Jorden,
har vi Guds Kjerlighed i Troen paa
Jesus Kristus, hvad mangler vi da?
Alt er Eders,” siger Apostelen, alt
Jort af Gud paa alle Reie, ledet af
hans Faderomforg, varet af hans
Hørdestav kan Guds Børn faaue der
hede Verden og sidde tryk og glæd
ved Guds rige Bord. Selv Dødens
Dal med sine mørke Skjægger bli-
del lys; thi Gud er jo ogsaa der
med, han, som er Sol og Skjold for
sine.

O, saa lad os helt overgive os til
ham og vandre paa hans Reie, saa
skal vi ikke fare vild, og kan der end
komme hede Stridens Dage, saa kan
vi jo smagt Herrens Godhed, og vi
ved, han svigter ikke, han forlader ik-
ke sine, han omgiver dem som en fast
Borg rundt omkring, og vi kan men-
end seire ved ham, som har effekt os
lad os kun frimodig betjende det i al
vor Hærd, Herren er min Hørde, mig
skal intet fattes. — Sam. Blad.

Nogle Ord om Bagtalelse.

Bagtalelse er et itygt, fælt Ord, og
det er Betegnelse for noget, som er
saa lort og lumpent og skændigt, at
det burde fylde hvert Menneske med
Skil. Men til alt det onde og daar-
lige, som Menneskene forøvrigt gjør
sig skyldige i, hører desværre ogsaa
denne afskyelige Laft at flåde og for-
rette Næsten paa hans gode Navn og
Rygte.

De, som ligger i denne Laft, omgi-
ver sig i Umindelighed med en U-
skyldighedens Glorie, ja, de kan til

og med anse sig selv som meget from-
me og høist agtværdige Personer.
Man vil ogsaa som Regel finde, at
de er meget surfindilge, naar det
gjælder deres egen Hæ. De kan al-
deles ikke taale at høre det ringeste u-
fordelagtige om sig selv.

Det værste er, at Bagtalelse meget
ofte ikke ansees som nogen Synd, men
det betragtes snarere som noget, der
hører med til Anstand og god Tone,
hvad skal man ellers sige til hver-
andre? Thi noget maa man da have
at snakke om; det gaar ikke an at sidde
stur og taus heller. Jeg vil ikke
paastaa, at al Tale om andre er ens-
betydende med Sladder og Bagtale-
lse; men det er dog vist, at al for-
lejnende Tale om Næsten, naar han
ikke selv er tilstede, ikke fortjener no-
get bedre Navn.

Apostelen Peter byder os at aflæg-
ge al Bagtalelse (1 Pet. 2, 1); og
dette er ikke det eneste Sted i Bibe-
len, som taler herom. Det er en i
Guds Ord ofte gjentaget Advarsel,
som vi paa ingen Maade bør overse
eller glemme. Herren kjender grant
vore onde Tilbøieligheder, og som
følge deraf har han i sit Ord ned-
agt bestemte Forbud mod al Synd
og viser det unaturlige i, at vi som
kristne lyver paa vore Medmennesker
og bagtaler dem. Den borgerlige
Lov har sat stor Straf for en Luv,
en Røver eller en Voldsmand; mod
Bagtalelsen derimod gives ingen saa-
dan Lovbestemmelse. Men hvis der
var en Lov, som paabød Fængselsstraf
for denne Synd, og hvis denne Lov
blev haandhævet overfor alle dens
Overtrædere, da maatte vel snart de
fleste Hjem blive omdannede til
Strafanstalter.

Men fortjener nu den, som bræder
sig igjennem Laas og Lukke og kjæ-
ler fra Næsten hans retmæssige Eien-
dom, at sættes i Vold og Jern, hvor-
for da ikke ogsaa den, som ved Slad-
der og Bagtalelse kinkelig beryder
Næsten det kæreteste og dyrebareste,
han eier, nemlig hans gode Navn og
Rygte? Bagtaleren og Bagtalersten
frarøver sin Medbroder uden Skan-
sel hans Hæder og Hæ og hans
Medmenneskers Tiltro, og de prisgi-
ver ham til andres Uvilje og Foragt.
Mens den bagtalle ofte intet ondt

aner og ikke ved sig skyldig i noget, som kunde give Anledning til Stemp-linger af den Art, spinder Bagtaleren de fineste Løgntraade og væver sam- men et helt System af „joleklare Sandheder," hvori det ikke sjelden lykkes ham altfor vel at indvilde en hel Del uskyldige Mennesker. Den anklagede eller den, som Sladderer er gaaet ud over, møder overalt kun sure Miner og kolde Blikke; selv for døms Bekjendte vender sig bort, naar han nærmer sig. Hvad Grunden er til denne pludselige Frontforandring, har han ingen som helst Anelse om, og selv om han spørger, saa er der vel neppe nogen, som vil give ham Be- sked. Men at han er et daarligt og afskyeligsværdigt Menneske, synes i al- fald at ligge udenfor al Tvil.

Men saa igjen kan stundom Bag- talerisen møde sit fjer med den aller- venstabeligste Mine. Sun kan te sig saa from og uskyldig som en Vefets Engel, ja, hun kan maasse endog ind- lede en venlig og fortrolig Samtale med den, som hun saa skammelig har forurettet, mens hun dog kanste og- saa paa samme Tid søger at saa nye Baaben imod ham og Uviljen ligge og grov i Hjertet.

Men saa gives der ogsaa Bagtale- re, som aldeles ikke mener det mind- ste ondt med sine mange „Smaahisto- rier." De har ikke opdigtet nogen Beskyldning, de har ikke forvrængt Ord eller Handlinger, de fortæller kun simpelt og ligefrem, hvad de har hørt af andre — og intet videre. De er tilfældige og fredelige Mennesker hvis de ikke blev bearbejdede og op- hidsede af andre. Sif de blot være i No for Ufredsstiftere og juakkelystne Vredskjændere, vilde de være de mest fredsfæle Mennesker.

At Gyds Ord lærer vi, at Bagta- lelse hører til de mest strafværdige Synder, hvorfor Gud ogsaa ved Mo- ses i det ottende Bud af sin hellige Lov har givet Befaling, at intet Men- neske straffet kan sige falsk Vidnes- byrd imod sin Næste. Er det en gru- elig Synd at bryde et af de andre Gyds Bud, f. Ex. det femte, sjette el- ler syvende, saa er Synden ikke min- dre, naar Forgaaelsen er imod det ottende; thi det bliver jo en Overtræ- delse af samme hellige Lov.

Men hvad er saa Bagtalelse? Al- usjærlig Tale om et Medmenneske i dets Fræver, eller i Utrængsmaal at udslange ugrundede Beskyldninger mod nogen; at forvrænge ens Ord el- ler Handlinger og lude dem til det værste; at berøbe en hans Gte og Anseelse, hans Navn og Rygte og Medmenneskers Agtelse og Tillid; at derved stifte Strid og Misforstaaelse Mand og Mand imellem; at tilskrive en Feil, Synder og Misgjæringer, som han aldeles ikke har gjort sig skyldig i;

ved allehaande Rænker at for- løge paa at styrte en og trække ham ned i Smudset, for saa at kunne hæ- ve og ophøje sig selv paa hans Be- kostning.

Er det dog ikke vakre Sager, Bag- talerne lyselsætter sig med? Og det værste er, at de ikke vil indse og er- kjende disse Synder, men bliver kun opbragte og storlig fornærmede, om nogen gjør Forsøg paa at rive af dem Hyltermasken.

Det er lidet fornøieligt at skrive et saa stort og trøstesløst Synderregister paa nogens Regning; thi endog det kunde jo maasse tydes som Bag- talelse. Da imidlertid dette ikke er noget personligt Angreb, men kun en jaglig Fremstilling af denne afskyeli- ge Synd i al dens usminfede Sæs- lighed, saa maa gjerne den, som læser sig træffen, rødvne af Skam. Ja, Gud give, at alle de, som saaledes forgaar sig mod Njærlighedsbudet, maatte omvende sig i Sæk og Aske!

Men til en sand Omvendelse hører jo ogsaa det faste og alvorlige Forsæt at ville afstaa fra Synden og ikke fortsætte med dens Udøvelse. Den Omvendelse, som ikke frembringer en Sindets Forandring og skaber et nyt, heligt Menneske, som lever sig ind i Kristus og af ham faar Kraften til daglig at forsvæste Kjødets, er ingen sand Omvendelse, men kun Hylteri og Bedrag. Bistrol gives der Men- nesker, hvis Ord og Handlinger vi ik- ke kan bifalde eller rose, og vi vil en- dog ofte finde, at de stemmer kun li- det overens med det kristelige Njær- lighedsbud; men da bør vi alligevel tage alt i den bedste Mening og søge at finde frem alle de Omstændighe- der og Bevæggrunde, som kan tale til deres Udskyldning. Saa gjorde Herrens Discipel, saa ofte han (Me- teren) forekom dem gaadefuld, streng og truende. De gif ikke som Farisa- erne bort og holdt Raad imod ham, men de gif til ham og i Ydmyghed bad ham om en Forklaring og Udred- ning. O, om ogsaa Nutidens Dis- ciple vilde handle ligedan! Hvor mange Njærlighedsbud og Hand- linger vilde ikke da hjerne afverges og forhindres! — „Augustana."

En haandsfuld Sand.

Fru Rústad var ikke i godt Humør, der hun gif. No, havde hun ikke Grund til det? „Bæfferen havde ik- ke gjort sin Pligt, den havde ikke gi- vet en Lød fra sig, saa hele Duset havde forjovet sig. Saa havde Stru- vigen veltet Kaffebrættet og fladet i- skyller nogle pene Klapper; stakkevi- gen havde forjaltet Suppen, saa den var rent usjællig. Og naar dertil kom, at Heieren var Lemmen, netop som man holdt paa at tørre det fine

Lintstø — ja, var det saa rart om Fru Rústad var i daarligt Humør?

Al, Livet var da saa tungt! En stor Husboldning, tusende Ting at lagge vare paa! Aldrig en ledig Stund; sjelden Tid til at være sam- men med sin Mand! „Al, al!" ful- fede hun, da hun gif til Byen for at gjøre Indkjøb.

Alle var Humøret bedre, da hun gif tilbage igjen. Hvad kunde der ikke have passeret nu, medens hun var borte? „Nei, de kunde bare vog- te sig," tænkte hun, „de skal da saa ordentlig Væfede!"

Fru Rústad havde netop passeret det sidste Hus i den lille By, da hun hørte Skridt bag sig.

„Formodentlig en, jeg maa tale med," tænkte hun, „det var da rigtig Hjedelig." Forsigtig vendte hun Ho- vedet. „Na, Enken Smeby! Al, hun vil vel komme og lægge ud om at sin Jammer og Nød; det manglede ba- re!" Fru Rústad havde slet ikke noget haardt Hjerte, tværtimod — men idag!

„God Aften, Fru Rústad!" sagde Enken, „jeg talte til Dem, for vi skal jo samme Veil!" Den tilstalte svarede ikke videre venlig. „Jeg har længe villet saa tale med Dem," vedblev hun, „men jeg har ikke dristet mig til det; jeg har endnu ikke faaet talt Dem" — Stemmen skjald af Bevæ- gelse — „for Deres store Venlighed mod min Mand. Han sagde ofte, „Glem ikke at sige hende, hvor hun har glædet mig; hun har været som en Engel for mig ved de Njærli- ghedsbud, hun kom med, naar hun sad ved min Seng," sluttede Enken, der knap kunde holde Taarerne tilbage.

Fru Rústads Hjerte begyndte at banke raskere; men det er rart, hvor Læberne kan være lukket, selv om Hjertet er begyndt at fine op.

„Jeg skulde udrettet mit Errende før," vedblev Enken, „men Veien er lang, og jeg har saa vanskeligt for at gaa nu. Men jeg generer Dem kan- ste? Men mi Mand havde saa me- get at takke for, at De ikke tager mig dette ilde op."

Fru Rústad trak Sløret ned over Ansigtet; hun fælte, hun blev rød ved disse Lovord.

„Det er vel slemt med alle de Vørn," begyndte nu Fru Rústad, „det er vel ikke rart med Njærhede- iten?"

„Na ja, men det gaar da ikke en- Dag, uden at jeg maa takke Gud," svarede Enken. „Jeg fortjener vel ikke stort, men vi er ikke Storhjere- nogen af os, og de deilige Poteter, vi har faaet i Gæst, er næsten som Prød."

„Men Klæderne da?"

„Na ja, den ene ligger efter den an- den — saa — jeg saar ikke Klage."

Hvor alt kom saa ensfoldig og rolig. Fru Rústad slog Sløret tilside for be- dre at kunne se paa denne Kvinde, der havde saa meget at kæmpe med, men som dog ikke klagede.

„Ja, det var da rigtig slemt at blipe jiddende igie imed saa mange smaa, og den mindste er da bare nog- le Maanedes gammel. Havde de end- da ikke heatavh . . . j "det da ikke haad ham?"

„Na, De skal ikke sige det," afbrød Enken hende, „jeg takker Gud netop for dette hver Dag. Al, om jeg ikke skulde have lille Ole!" Uvilkaarlig foldede hun Haenderne som til Bøn.

„Da min Mand døde," fortalte hun, „kom en lignende Tanke ogsaa over mig. Men da den lille slog sine Fine op paa min Arm og saa paa mig saa hjertelig, og for med den lille Haand over Ansigtet, da maatte jeg sige: Na, kjære Gud, lad den lille Stakkor ikke javne en Mor, og han har gjort, at Livet slet ikke er bittert; hun er mig tværtom til stor Trøst."

Fru Rústad blev varm om Hjer- tet, og da de nærmere sig Enkens Stue, havde hun ikke slet Hast læn- ger; tværtom, hun var fuld af Beun- dring over Enken og blev staaende hos hende.

„Men er det ikke noget, jeg kunde hjælpe Dem med nu? Og hvordan skal det gaa, om De bliver syg? De er da ikke sterkt?"

„Ja, hvordan det skal gaa da," svarede Enken med et Suk, „ved jeg ikke; men Gud ved det," sagde hun frimodigere til, „og han, som har hjulpet gidtil, hjælper nok videre."

„De har jo ingen Slegt?"

„Nei, ikke jeg. Far og Mor er døde for længe siden og Søfænde har jeg ikke haad. Min Mand havde en Dufel i Amerika. Han skrev for en Maanedes Tid siden til min Mand — han vidste ikke, at han var død — og bad om at saa høre lidt om Slegten her. Paa dette har jeg svaret og for- talt baade om mig og Børnene."

„Staar han sig godt?"

„Ja, det siger han intet om. Men der staar noget troft, som jeg ikke kan læse; det er vist engelsk. Manke kun- de De — jeg hadde tænkt at bede Dem —"

„Ja, lad mig saa se Brevet," sagde Fru Rústad og gif med ind.

Da de kom ind, blev Børnene for- træffet og stillede sig forlegen i en Krog. Der var et Dieblis Stillehed, da der pludselig fra Krogen høretes en Stemme: „Hol, Hol!" samtidig som to Arme stræktes ud. Det var lille Ole, og da han stod ved Moderens Side, havde hun alt, hvad hun behø- vede. Men nu forstod Fru Rústad godt, at den lille var hende til Trøst. „Nei, nei," tænkte hun, idet hun klap-

pede den lille, „din Mor skal ikke dø. Jeg vil hjælpe hende, saa hun bliver frisk igjen.“

Medens Enten ledte efter Brevet, saa Fru Mustad sig om. Der var nderst fattigt, men rent og ordentligt. Men hvad var det? Et Billede; tre Ord skrevet med vakre Bogstaver og en pæn Ramme om!

„Ja, det er noget, min Mand gjorde under sin Sygdom,“ sagde Enten.

„En Saandfuld Sand!“ læste Fru Mustad, „hvad betyder det?“ Sun mente, hun havde hørt noget lignende før.

„Ja, da min Mand levede — ja, Fru, det er det kjæreste jeg har“ — hendes Stemme skjald, og Tøarerne stod i Øiet. Sun vilde sagt noget mere, men Fru Mustad greb efter Brevet: „Se, der har De jo fundet det; nu skal vi se!“ Brevet var fort og jagde ikke stort; men desto mere fortalte den engelske Linje sverit paa Arket. „Ja, jeg tager Brevet med mig,“ sagde Fru Mustad, glad overrasket over hvad hun saa. „Jeg skal skrive det af for Dem. Manden er Hoteleier, og de Folk pleier ikke at staa sig daarlig. Men nu maa jeg gaa,“ og dermed skyndte hun sig afsted.

„Sun kommer, Sun kommer!“ gik det hvissende gjennem Suset, og Stuepigen blev ivrigere i sit Arbeide, og Koffen fik det saa travelt. Men da der lød et venligt „Godaften,“ var det, som der steg et Vettelsens Suf fra alle, og da „Bæfferen“ pludselig gav sig til at ringe som for at indhente det forsmte fra Morgenen, fik alle sig en god Latfer; nu var Luften som renset.

Et Par Minutter senere sad Fru Mustad ved Skrivebordet og skrev til

Hoteleieren i Amerika. Kunde ikke han hjælpe Enten?

En Maanedes Tid efter fik hun Svar. Spændingen var stor, da hun aabnede Brevet, men glad blev hun, da hun fandt en Hundrededollarsfeddel. I Brevet stod: „Jeg er en gammel Mand og har Penge nok, men er dog fattig, thi jeg har ingen om mig, som elsker mig. Vil min Brodersøns Kone og Børn komme til mig, vil de gjøre mig en stor Glæde; de skal da saa det godt. Men vil de ikke forlade Sjernet, saa vil jeg dog sørge for dem. Og om jeg dør, skal de dog saa, hvad de trænger.“

Det var gode Efterretninger. Men vilde Enten saa godt af det? Sun var meget ung. Fru Mustad skyndte sig bort med Brevet og traf Lægen, som netop kom fra den syge. „Lungebetændelse — uvist, om hun skaar sig, skjønt Kriksen nu er over,“ var Lægens Besked.

„Men jeg har saa godt Budskab til hende!“

„Ja det vil jo hjælpe,“ svarede Lægen.

(Forts. Sid. 6.)

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305 1/2 Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
- Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionär, träffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER
Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

Lien's Pharmacy

Standinavisk Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøjagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave.

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

About 100 acres of tide marsh land for sale. Inquire of

D. O. PEARSON

Stanwood, Washington

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandläger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Uplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasfes Linier

VISELL & EKBERG

1321 Pacific Ave.
Tacoma

Standinarist

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745
LYNN & HAUGEN
945 Tacoma Ave.

Student - Supplies of all Kinds

Vaughan & Morrill Co

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder

Portrætter og Baudstabs malerier udføres godt og billigt. Alt Arbeide garanteret. 17 Mars Gefarng. De bedste Anbefalinger gives. Sten efter Katalog
Arne Berger, Kunstl.
544 1/2 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Sküdeshandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - - Office Main 166
Residence - (Red 3681
Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Strib efter vor Katalog af Alterbilleder, Nord, Udsigter, Alterbilleder, Epitafier, Salmestaber, Altere, Prædikestole og Kirkestole. Strib først til os.

C. C. MELLINGER

Begravelses-Direktörer

Skandinaviske og Tysk Tales
Phones Main 261. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

We Are Not Going Out of Business, But Are Closing Out \$16,000 Worth of Odds and Ends of

FURNITURE

\$16,000 worth of bargains in Furniture, Carpets, Rugs, Linoleums, Steel Ranges, Cook Stoves, Etc. will be closed out during this sale. To close out in a hurry we have arranged part of our stock in lots. Here are a few of them.

LOT 2—Iron Beds in this lot; range in price from \$8.50 to \$15 Closing out at\$6.75

LOT 9—\$15.00 Round Extension Tables, in golden and weathered oak, now at\$10.85

LOT 3—Princess Dressers, in oak and maple. In this lot you will find dressers from \$16.50 to \$25; Closing out at\$11.85

LOT 19—\$16.50 Brussels Rugs; Closing out at\$10.85

LOT 12—25 Rockers in this bunch worth from \$5.50 to \$6.50; closing out at\$3.50

LOT 20—\$4.50 Velvet Rugs; Closing out at\$2.25

\$47.50 Stoves and Ranges, well known lines, such as Charter Oak and Acorn, closing out at\$37.50

TACOMA OUTFITTING & FURNITURE CO.

911-913 C STREET

911-913 C STREET

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestekonferensen for Pacific Distrikt af den Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.”

Allt vedrørende Redaktionen indsendes til N. D. Bjerke, 1818 Donovan Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Beskjendtgørelser og Notiser indsendes til „Pac. Herald“ News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Allt vedrørende dette Blads Forretning besjeres af Past. S. M. Tjernagel. Breve adresserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Aaret \$.75
For Aaret til Canada 1.00
For Aaret til Norge 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Bort Arbeidsfelt.

Pacific Distrikts Synodemøde.

Pacific Distrikt af den norske Synode begyndte sit 10 Aarsmøde i Jannuarius Menigheds Kirke, Pastor S. N. Stubs Kald, Torsdag den 1 Juli kl. 10 Formiddag. Aabningsprædiken holdtes af Past. Geo. D. Lane. I Tilslutning til Es. 54, 10 fremholdt han, at Guds Naade i Jesus Kristus er vor eneste, urottelige Grund gennem denne Verdens Forgængelighed. 1. Bisheden af denne Forgængelighed. 2. Den ufor-gængelige Raades Trøst. 3. Svortil denne Trøst bør opmuntre os. Den skal opmuntre os til med Frimodighed at bekjende vor Tro paa Gud, til med Kjærlighed at tjene ham og endelig til med Glæde at love, takke og prise ham.

Efter Gudstjenesten udnævnte Formanden en midlertidig Fuldmagtskomite bestaaende af Pastorerne O. Borge, M. A. Christensen og Kaptein M. Olsen, Representant fra Dalland. Denne Komite blev senere gjort permanent. Mødet blev da hævet til kl. 1:30 Eftermiddag. Mødet begyndte igjen Eftermiddag med Andagt af Pastor M. A. Christensen. Efter at Røstlisten af de staaende Medlemmer af Synoden var læst og Representanternes Fuldmakter fundne i Orden, udtalte derpaa Formanden Mødet aabnet i Jesu Navn. Han ønskede alle Synodaler og Gæster velkomne til Mødet. Flere af Brødrene fra Osten var ogsaa tilstede

og ønskede velkomne til Mødet. Af disse var Synodens Biskopformand, Prof. Dr. S. G. Stub, Pastorerne Joh. Halvorsen, C. E. B. Soel, J. Sestenes og Thor. Strand. Prof. Dr. Stub bragte en Bilsen fra Synodens Formand Dr. Koren, ligeledes oplæste han en Resolution fra Iowa Distrikts Møde, hvori bragtes Bilsen fra Brødrene med Biste om Guds Beskjendelse i Arbeidet herude paa Vestkysten, samt Løfte om Hjælp og Støtte i Arbeidet. Forsamlingen tilkendegav ved Reising sin Tak for dette.

Formanden, Pastor L. C. Foss læste derpaa sin Indberetning til Mødet; Fællesformandens Indberetning blev læst af Prof. Dr. S. G. Stub. Disse Indberetninger blev derpaa overgivet til en Komite, bestaaende af Pastorerne O. J. Ordal, S. M. Tjernagel og Skolelærer Berg, Representant fra Portland Menighed.

Tiden for Sessionerne blev bestemt fra kl. halv 10 til 12 Formiddag og fra kl. halv 2 til halv 5 Eftermiddag.

Formanden udnævnte de sædvanlige Komiteer: Komite for Værelsestalterne, Pastorerne Tjernagel, Lane og Biland, Representant fra Portland. Komite for Barmhjertighedsanstalter Pastorerne Hagoes, Stensrud og Representant Eide fra Stanwood Menighed.

Missionskomite No. 1, Pastorerne Brevig, Bjerke og Repr. Egtvedt af Ballard, Menighed. Missionskomite No. 2, Pastorerne Harstad, Baalsen og Repr. Berg af Portland Menighed. Komite til ligelig Fordeeling af Presteres Rejsendgifter, Pastor Tingelstad. Komite til at gennemgaa Prestekonferensens Protokoller Pastorerne Grønberg, Xavier og Repr. T. Thompson. Justeringskomite, Pastorerne Jugebrektion, Borup og Repr. Slogsmark. Resolutionskomite Pastor Norgaard og Repr. Bræckhus. Komite til at gennemgaa Kirkeraadets Protokol valgtes Pastor Harstad, Kaptein Olsen og Repr. Tideman. Komite for Kirkebladene Pastorerne Ordal, Rasmussen og Hansen. Komite for Church Exten. Pastor Seindahl, Prof. Peterson og Repr. fra Everett Menighed. De forskjellige Dokumenter blev derpaa besluttet overgivet de respektive Komiteer. Derefter gik man over til Værelsestalter. Referenten, Pastor Ordal, læste en Del af sit Referat om Beskjendelsestrostak.

Dette Synodemøde er det største, som har været holdt af vort Distrikt. De allerfleste af Presterne er tilstede, og mange Representanter og Gæster fra Valdomenighederne.

(Vere.)

Arvesyndens.

(Referat ved Areds. i Fir af Past. Geo. D. Lane. Trykt efter Opfordring.)

(Fortsat fra forrige Nummer.)

Den er positiv, d. v. s. en Tilbøielighed til det Onde. I 1 Mos. 8, 21 siges at „Mennesket er ond fra sin Ungdom af.“ Jer. 17, 9 „En trodsig Ting.“

Der gives ikke den Synd, til hvilken den onde Tilbøielighed i Hjertet ikke vil. I Mat. 15, 19 heder det: „Af Hjertet udkommer onde Tanker, Mord, Hor, Skjorlevnet“ o. s. v.

Der er altid Uenighed og Disharmoni mellem Gud og det naturlige Menneske. Dette kommer ikke først frem senere hen i Livet, men er allerede tilstede ved Fødselen. Derfor er vi af Naturen „Bredens Børn“ (Joh. 2, 3). Denne onde Tilbøielighed er i Forstand, Vilje og Samvittighed. Det naturlige Menneske er blind. Han fatter ikke de Ting, som høre Guds Mand til, (1 Kor. 2, 1). Det „kjenner ikke Gud i Guds Visdom“ (1 Kor. 1, 21). Bliver den guddommelige Sandhed fremstillet kan han ikke kjende den. „Mørket fatter det ikke“ (Joh. 1, 5). Den guddommelige Sandhed er for ham „Daarlskab“ (1 Kor. 2, 14). Den er Jøder en Forargelse og Græker en Daarlskab.

Skriften beskriver denne Fordarvelse som Mørke. I Ej. 1, 18 heder det: „Formørkede i Forstanden, fremmedgjorte for Guds Liv,“ og i 5, 18 siges, „at de vare forhen i Mørke.“ Se ogsaa Joh. 1, 5 og Es. 60, 20 ff. Endvidere beskrives den som Død. Der er ikke Gnist af aandeligt Liv i det naturlige Menneske. Han kan hverken ville, tænke, begjære, sige eller gjøre det, som Gud begjærer i aandelige Ting. Skriften siger, han er død i Overtrædelser. Derfor siges om de Gjenfødte at de er „gaaet over fra Døden til Livet.“

Det naturlige Menneske kan derfor ikke tænke noget som af sig selv. (1 Kor. 3, 5), heller ikke tale godt (Mat. 12, 34), heller ikke ville; „thi det er Gud som virker i eder baade at ville og udrette efter sit Velbehag.“ (Fil. 2, 13), heller ikke gjøre; „thi uden mig kan I slet intet gjøre, siger Jesus. Et ondt Træ kan ikke bære gode Frugter, han formaar intet (Rom. 8, 7).

Arvesyndens beskrives endvidere som „Fiendskab mod Gud.“ Kjødets Sans er Fiendskab mod Gud (Rom. 8, 7). Se ogsaa: Kol. 1, 21, Gal. 3, 20 og 92, 10. Dette Fiendskab er ikke blot et Fiendskab mod Gud, men ogsaa det, „som hører Gud til,“ Joh. 15, 18-19. Dette Fiendskab er saa dybt rod-

fæstet at endog de gjenfødte klager derover og siger: „Jeg elendige Menneske! hvo skal fri mig fra dette Dødens Legeme? (Rom. 7, 14).

Paa Grund af denne Fordarvelse har Mennesket tabt sin fri Vilje. I rent jordiske Ting har vistnok Mennesket en fri Vilje. Det kan æde og drikke, sove og springe og gaa o. s. v. De kan gaa til Kirke, føre ydre ærbart Liv, trænge efter en ydre Retfærdighed. Men ikke i aandelige Ting. Med aandelige Ting menes saadanne, der henhører til vor Frelse og Salighed. Og indtil Mennesket kommer dertil, at det tror, er al dets Gjerning Synd; thi uden Tro er det umulig at behage Gud; og alt, som ikke er af Tro, er Synd (Rom. 14, 23 og det 11 Kapitel af Hebr. Brevet).

Skriften fremstiller det naturlige Menneskes Hjertes Tilstand som Sten. Se Ej. 36, 26 og Jer. 5, 3, Es. 48, 4. Det naturlige Menneske er Syndens Træl. „Hvo som gjør Synd er Syndens Træl.“ (Joh. 8, 34). Denne Synd trænger sig igjennem til alle. I den Augsburg. Konfession bekjender vi, „at alle, som fødes til Verden paa naturlig Maade, fødes med Synd uden Guds Frygt, uden Tilid til Gud og med en ond Begjærlighed, samt at denne Synd er arvelig.“ Derfor siger Jesus, Joh. 3, 6: „Hvad som er født af Kjødet er Kjød.“ Se ogsaa Rom. 5, 12, 3, 22-23, Ordsp. 20, 9, Mark. 8, 5 og Joh. 11, 4.

Selv om Mennesket ved Gjenfødeligheden har Syndernes Forladelse, saa hænger dog denne Synd ved ham i hans Kjød indtil Døden. Derfor bekjender Apostelen Paulus: Jeg ved i mig, det er mit Kjød, hvor intet godt, thi det jeg vil, gjør jeg ikke, men det jeg hader, gjør jeg.“ (Rom. 7, 15-18). Derfor klager han: Jeg elendige Menneske! hvo skal fri mig fra dette Dødens Legeme?”

Arvesyndens Marsch.

Marschen til denne, saavel som al anden Synd, er ikke at søge hos Gud. I Augsburg. Konf. 19 Art. heder det: „Om Syndens Ophav lære de, at endstjønt Gud skaber og opholder Naturen, saa er dog Syndens Ophav de andes, det er Djævelens og de ugudeliges Vilje, som uden Guds Hjælp vender sig bort fra Gud, ligesom Kristus siger Joh. 8, 44: Naar han (Djævelen) taler Løgn taler han af sit eget. Syndens Mariage er saaledes ikke i Gud; thi Gud er god. Ingen er god uden en, nemlig Gud. Mt. 10, 18. Se ogsaa: Gal. 11, 13, Gal. 118, 29, og 119, 68, 1 Joh. 1, 5 og Gal. 92, 10.

Synden er fremmen uden Gud; thi i 1 Mos. 1, 31 heder det: „Da Gud saa alt det han havde skabt, og se, det var alt sammen saare godt.“ Derfor bekjender David: „Du er ikke en Gud, som har Sjæl til Ugudelighed,

den onde skal ikke bo hos dig."

Den første Narjag til Synden er Djævelen og det paa en dobbelt Maade. Først, fordi han ikke blev i Sandheden" Joh. 8, 44, „men forlod sin Bolig" (Juda 1, 6). Derfor er han overgivet i Mørkets Lænker til at forvares til Dømmen.

Andet, fordi han er Vagnens Fader. Det var han, som forførte vore første Forældre til Synd. Han er fremdeles den som frister til Synd. Han gaar omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge. (1 Tes. 3, 5). Se ogsaa 1 Pet. 5, 8, 2 Kor. 4, 4, Ap. Gj. 5, 13, Joh. 13, 21 og 2 Tim. 2, 20.

Djævelen er Narjag til Synden, fordi han frivillig forførte Adam og Eva til at vende sig fra Gud og derved bragte Synden ind i Verden, og endelig fordi han fremdeles øver sin Magt i Verden og forfører den og binder den i sine Lænker. Men Djævelen styrter ingen i Synd og Fordærvelse med Magt uden dets egen Vilje. „Enhver fristes, idet han drages og løkkes af sin Begjærighed" (Gal. 1, 14-15). Ved sin Træfthed og List fortryller han Menneffene, saa de lader sig forføre af ham. 2 Kor. 4, 4. „Han er virksom i Bantroens Værn" Ef. 2, 2. Menneftet er og saa selv Narjag i sin Synd; thi Synden kom ind i Verden ved et Mennefte (Rom. 5, 12).

Befrielsen fra denne Synd.

Frelse fra denne Synd er ikke at søge hos Menneftet eller nogen anden Skabning; men alene hos Gud.

Derfor siger Paulus: „Søg elendige Mennefte, hvo skal fri mig fra dette Dødens Legeme?"

Menneftet kan ikke frelse sig selv hverken halvt eller helt; thi de er aandelige Blinde og Døve, folgt under Synden. De er fangne af Satan til at gjøre hans Vilje.

Frelse og Befrielse er at søge hos Gud ved hans Raade og Kristi Fortjeneste. Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den enestebaarne, paa det at enhver som tror paa ham ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. (Joh. 3, 16.)

Denne Raade meddeler Gud os gjennem og ved Raademidlerne, Ordet og Sakramenterne.

Hjemmet.

(Jonas Dahl.)

Er Vænge-Serrens Alv og Vil
Og hvilde Vinger løber;
Thi ned dit Værn en Børnehøj
Du har i Svævet nær;
I Røget er Vil
Mod Alders Tand og Tvil,
En Raad til Hærens Alv,

Som Hjemmets Moder mild
Bed Dag og Natten nærer.

Thi Børnet har en Ufolds Magt,
Som Mandens sløgt ei klandrer;
Med det paa Arm til Daabens Pagt
Paamy som Værn han vandrer.
Det er Guds Seier stor,
At medens Far og Mor
Skal føre Børnet frem,
Saa fører Børnet dem
Til Smaas og Stores Fader.

Et kristent Hjem er Livets Veir
Med Englevagt paa Bolde;
Thi Kjærlighed saar altid Seir,
Og Troens Vure holde.
Trods nogen Hændtrop
Er Veien aaben op,
Og Væn og Salmevang
De gjør ei Veien lang
Og Hjerterne ei folde.

Der bæntes Værn paa Faders Kna,
Han smiler stolt i Stolen;
Og Moders Dug har Glans som Sne,
Og Moders Smil som Solen.
Gud lade slige Hjem
Som Vidjer vofte frem
Af Norges dyre Jord.
Det ske paa Herrens Ord;
Såns Kjærlighed til Vre.

Vort Arbeidsfelt.

Silverton, Ore.

Guldbryllup. Søndag den 27de Juni kunde Mr. og Mrs. M. M. Rolland fejre sit Ode Bryllupsfest til sammen. Derfor jamledes ogsaa mange af deres Venner med dem i deres nye og pene Hjem oppe paa Silverton Heights, ligeoverfor Past. Pedersens forrige Hjem. Til Grundring om Dagen overleverte V. Lingelstad de fjære gamle to Støtte, og han talte ogsaa nogle opmuntrende Ord til dem og mindede dem om Dagens Betydning. Eftermiddagen tilbragtes paa en hyggelig Maade. Kvinderne dækkede Aftensbordet og Forsamlingen satte sig ned ved Bryllupsbordet. Om Aftenen kom Past. White, som den Dag havde besøgt en anden Menighed og paa Grundlag af Dagens Epistel talte han nogle Ord til Brudeparret. Mr. Rolland er 82 Aar gammel og hans Hustru 77. Til trods for den høie Alder har de dog begge været meget friske lige indtil nu, da Mrs. Rolland maatte holde Sengen en Tid. Men de var begge oppe og gik omkring og hilste de mange utvorne Bryllupsgjæster velkommen.

Mr. og Mrs. Rolland egtviedes 27de Juni 1859 i Sancts Præstegjelds Kirke af Presten Chr. Sammer. I 1873 udnævnedes de til Arne

rifa og kom til Humboldt County, Iowa. Her var de med at dele Rybbyggerlivets Naar; og Gud velsignede deres Arbeide. Høsten 1895 sluttede de til Silverton, Ore. Sommeren 1898 rejste de atter øst over for at besøge sine to Døtre i Venon og Whitman, Minn., samt Venner i Bode, Iowa. For et Par Aar siden tænkte de at rejse hjem til Norge, hvor den ene af Mr. Rollands Trillingbrødre endnu lever, men opgav Tanten og har nu bygget sig et pent Hjem her. To af deres Børn er her i Silverton, nemlig Mons Rolland, som er hjemme, og Mrs. Fuhr; syv andre har de to Døtre i Minnesota. Mrs. Martha Roe og Mrs. Dorthea Arne. Herrens bevare dem i sit Samfund indtil Enden og give dem en lys Livsaften.

Bryllup. Da Mr. Martin Lingelstad rejste til Lawrence, Wash., for at fejre Bryllup med sin Udlaarede Brud, Miss Silda Naavem, var der mange her, som gjerne vilde været med; men da det ikke lod sig gjøre besluttede de at holde Bryllup hjemme. Men de maatte jo have Brudeparret; derfor maatte de vente til de var hjemkomne. Onsdag Aften den 30te Juni toge en Skare paa omkring 150 Mennefter ind til Lingelstads pene Færm, og tog hele Eiendommen i Besiddelse. De kom for at holde Bryllup og havde taget Presten med sig. Han talte da nogle Ord knyttede til Salme 121, samt overrakte paa Forsamlingens Vegne Brudeparret en „Dinner Set" og „Mantel Cloak." Brudgommen takkede paa egne og Hustrus Vegne for Gaverne. V. Lingelstad hilste Forsamlingen velkommen og takkede for Besøget. De unge morede sig til sent paa Aftenen paa Græsplænen udenfor og de Vædre holdt til inde. Kvinderne havde ogsaa denne Gang bragt med sig Madkurven og alle serveredes med Kaffe og Kage, hvorefter Bryllupsaget brød op med de bedste Lyster for Brud og Brudgom. Maatte Gude Velsignelse hvile over dem gjennem hele Livet.

Pastor O. M. Holden saa indom Søndag og overvar Gudstjenesten. Han ser saa godt ud at hans Venner i Silverton neppe kjendte ham igjen; men det glædede os alle at se ham. Vi haaber at Herren snart vil forunde ham straf til at optage Arbeidet i hans Kirkegaard.

En Kasse Klæder med følgende Indhold afsendes idag til Tønder, Alaska, fra Kvindeforeningerne her. Fra Silverton Skole. En Kasse kvindesøvnig: Mrs. G. G. Oens, et par Strømper, to Par Vællæder,

to „coats," en „Cap," et Par Sko; Mrs. Chr. Hansen, En „coat"; Mrs. C. S. Venjon, to Par „Overalls"; to „Caps"; Mrs. V. Storlie, et Sæt Undertøi, 2 Skjorter; Mrs. M. S. Madson, en „coat," et Par Sko; Mrs. A. Legaard, en „Shirtwaist," en Vest, 2 „Coats," 2 Yards Flannel; Mrs. A. Holmèn, 8 Yards „Calico," 16 Yards „Percale," 3 Yards Dufing Flannel; Mrs. A. D. White, to Underkjorter; Mrs. C. Goplerud, \$2; Mrs. A. Jensen, \$1; Mrs. D. Steen, \$1. Fra Barlow Menigheds Kvindeforening: Mrs. D. A. Nusve, 4 Par Uldstrømper, en Underkjorte; Mrs. S. C. Howe, to „Caps," 3 Skjorter, 3 „Waists," en Frakke, en Vest, 1 „Coat"; Mrs. V. O. Skov, to Frakker; 1 Sweater; Mrs. D. N. Brudvig, 4 „Coats," 1 Dress, 1 „Jacket," en „Jocinator"; Mrs. S. A. Berg, 1 Skjort, en „coat."

A. D. White.

Den første Trætte.

„Der, Metta, hvad tror du om det? Er det ikke pent?" Og Johan Hansens Stemme lød saa fornøjet, idet han saa op fra et vakkert Billede af „Den hellige Familie," han just havde pakket ud.

„Ja saa vakkert!" istemte hans unge Hustru.

„Og hvilken udelig Mamme! Smilde gamle Fru Markusen, hvor venligt af hende at mindes os! Ja, nu har vi været gift i seks Maaneder, John, saa jeg antager, at dette er den sidste Bryllupspræsent; men," tilspøiede hun begejstret, „den er ja udelig ikke den mindste, er den vel?"

„Nei, det er vist! Hvor vil du, at det skal hænge? Over Sofaen tænker jeg?"

„Ja ja," sagde hun jantstykende, „og disse Billeter kan vi hænge paa Bæggen ved Døren."

„Godt, jeg vil saa hænge det op straks, hvis du vil hente Gardintrappen, medens jeg faar sat paa min Berftskasse."

Metta gjorde ja. Nogle Minutter senere ryddede hun Pladsen for den nye Gave, og medens han tog ned til bestykkerne, gjentog hun langsomt Ordene paa hver: „Er det med Mette, din Brede er optændt?" og „Mildt Svar dæmper Brede." „Disse passer godt sammen," tilspøiede han med et Smil.

„Ja, men vi har endnu ikke behøvet lige Vin," John. Svarede hun muntert, „ja, vi har ikke talt et vordt Ord til hinanden, siden vi blev gift, har vi vel?"

„Nei, det har vi nok ikke," og som han talte, tog han frem en Tazzer fra Kassen.

„Den er ikke lang nok," bemærkede hun, idet hun saa tviløst paa den

valgte. „Denne her vilde være bedre,” og hun pegede paa den største, han havde.

Han rystede paa Hovedet. „Nei, Netta, denne maa det være; den anden vilde sætte for stort Sul i Væggen. Se, hvor svar den er.” Og han gav sig til at ville slaa den mindre ind.

„Jeg siger dig, John, at den ikke paa langt nær vil være stærk nok,” indvendte hun. „Nammen er svært tung.”

„Ja, om den var dobbelt saa tung, kunde denne Spiger greie den. Netta, husk paa, at jeg er Sommermand; jeg burde vel være Mand for at bedømme en saa ubetydelig Sag som denne. Gang mig Billedet!”

„Ikke for at hænge det paa denne Spiger; jeg er vis paa, at det ikke vilde være længe, før det ramlede i Gulvet.”

„Vær ikke saa taabelig; lang mig det hid.”

„Nei,” og Netta gav et bestemt Skaf med Hovedet.

„Saa maa jeg selv hente det,” og lidt græsten gik han nedad Trappen.

Netta saa paa ham med lynnende Bine. „Hvor du er en Stivnakke, John; du mener, at du altid ved det bedre end andre Folk,” sagde hun spydig.

„Nei, nei, Venner min, det høres lidt skarpt ud,” og der var noget eget i hans Stemme. „Det er vel ikke din Mening at forsøge paa at faa en Trætte istand? Tror du da, at jeg er saa dum, at jeg vil reiser, at Billedet skal knuses?”

„Ja, heller end at du skal maatte give dig,” svarede hun spidst.

„Netta!” udbrød han med Overraskelse blandet med Gærme — „hvad mener du vel?”

„No, at du altid vil have din Vilje frem; men husk paa, at der skal du maatte give tabt; og hvis du virkelig hænger Billedet op paa den usle Spiger, tager jeg det ned, saasnart du er gaaet, og hænger det paa den store — det siger jeg dig!”

Ziebliffelig Netta havde udtalt disse Ord, angrede hun paa dem — og intet Under — thi de fremfaldte i hendes Mands Ansigt et Udtryk, som hun aldrig før havde set der.

„Godt Netta,” og han drog et dybt Suk, mens han talte, „jeg er færdig! Men,” tilføjede han rolig, „jeg vil ikke helde Osje paa Alden. Jeg overlader til dig at greie Billedet, som du finder det bedst — jeg vil ikke have mere med det — ; jeg reiser til Sk — ; jeg havde ordnet det saa, at jeg skulde reise med Søvtoget, men — men jeg gaar med 5:50. Jeg har saavidt Tid til at naa det.”

Og saa sang han og saa alvorlig

paa hende, men hun bare brettebde hurt paa Væberne og vendte sit Hoved fra ham.

„Vil du ikke sige adjø, Netta,” bad han fjærlig og lagde Haanden ømt paa hendes Skulder, „det er ikke lang Reise, men — men en ved aldrig, hvad der kan hende.”

„Adjø,” mumlede hun utaalmodig og uden at vende Ansigtet mod ham.

„Du maa skynde dig, ellers gaar Toget fra dig.”

„Na, Netta,” og hans Stemme forraadte Sorg og Bebreidelse, men det havde ingen god Virkning paa hende i Ziebliffet; hun blot trak paa Skuldrene, og da han saa det, forlod han Berøstet. Saa vendte hun Hovedet mod Døren, og i det samme faldt hendes Blik paa Billedet, der laa paa Bordet for at hænge op. „Er det med Kette, din Brede er opkøbt?” tiltrak sig hendes Opmerksomhed, og med et slog det hende, at Spørgeren ingen anden var end den store Gud, fra hvem hun havde faaet som Gave en god og mild Mand.

„Er det med Kette, din Brede er opkøbt?” Hun gjentog Ordene nervøst, og hendes afgjørende Svar: „Nei, nei!” blev hurtigt fulgt af Vænnen: „Gud, tilgiv mig, og lad ham ikke reise, før jeg ogsaa har bedt ham om Forladelse!”

I Saab om, at hun betids kunde staae ham, skyndte hun sig til Binduet i næste Værelse, som han maatte gaa forbi paa Veien til Stationen.

Hun kom just itide. Han var ligeoverfor. Uden Næsen bankede hun paa Bindusruden; han dreiede sig om og saa op, og ved at se hendes taarefyldte Bine og sørgmodige Ansigt slog hans Hjerte af Tak, thi var det ikke ikke sine Tegne paa, at hun ønskede Forsoning?”

Han skyndte sig tilbage til hende, og nogle saa Ziebliffe senere herskede der atter Fred i det køselige Hjem.

Og Netta fortalte ham da, at hun troede, at Grunden til, at hun ikke havde kunnet styre sit Sind, var, fordi hun havde forjovet sig og den Morgen skyndte sig ned uden, som hun plejede, at bede Gud bevare hende fra at falde i Synd den Dag.

„Og jeg tænkte ikke paa at bede ham jiden,” tilføjede hun bedrøvet, „og forsøgte saa paa at klare mig uden hans Hjælp; men du ser, at jeg ikke kunde, og — jeg vil aldrig mere prøve derpaa! Na, John, hvor han er god, at han sættede mine Bine paa det Spørgsmaal, netop da. Jeg føler mig saa taknemmelig.” Og nogle saa Timer senere fik hun Tidender, som gav hende Marjag til fordoblet Tak.

Da John vendte tilbage fra Sk — kunde han fortælle, at 5:50 Toget som han skulde reist med, hvis han

ikke havde kaldt ham tilbage, havde stået sammen med et Godstog, og at seks Personer var dræbt og femten faarede. — Hun havde lært noget, som hun hele Livet ikke glemte.

Hvor hører du hjemme?

En Adelsmand laa paa sit Dødsleie. Han havde levet i Lutsus og Overdaadighed. Alt, hvad denne Verden kunde byde, var rundt overskudt. Han havde bygget Huse og stædt til Gave. Alt omkring ham havde et fyrstelig Udseende, og han var uvilig til at dø. En af hans Venner mindede ham om de gode Gjerninger, han havde gjort, og som væsentlig bestod i Gaver til Kirker og Klostre. Han havde givet af sin Overflod; og Vennerne endte med at sige:

„Men De vil snart være paa et meget lykkeligere og herligere Sted.”

Den døende svarede, idet han saa sig om i sit Værelse: „Jeg kunde være lykkelig nok her — jeg ønsker ikke at gaa til et bedre, et skjønnere Sted end dette.”

En fattig Mand laa for Døden. Han havde levet i Trang og Fattigdom. Man sagde ham, at alle hans Trangsler snart vilde være forbi. Den arme døende svarede:

„Men jeg ønsker ikke at dø. Vilde Gud, at jeg kunde faa min Helbred tilbage, vilde jeg gjerne begynde Livet om igjen og se, om jeg ikke kunde gjøre det bedre.”

Saaledes er der baade blandt hvide og lave, rige og fattige mange, som er uvilig til at fare herfra, og naar Døden stirrer dem ind i Ansigtet, raaber de: „Vi ønsker ikke at dø.”

„Jeg kunde være lykkelig nok her; og hvis jeg kunde faa mit Pisse, vilde jeg ikke fare til et bedre Sted,” det er enhveres Tanke, hvis Hjerte ikke er blevet nyt, og som ikke har angret sin Synd og faaet Tilgivelse i Jesu Kristi Blod ved Troen paa ham.

„Hvis nogen ikke har Kristi Mand, denne er ikke hans!” Og hvis han ikke tilhører Kristus, hvem da?

En Handfuld Sand.

(Forts. fra Side 3.)

En var saa syg, at Fru Mustad ikke vovede at fortælle hende, hvad Dufelen havde skrevet. Hun satte sig hos den syge og talte saa trøstende.

„Jeg tror ikke, Gud vil, jeg skal dø nu,” sagde Enken, „den lille Ole trænger mig, skjönt jeg ikke har gjort at hjælpe med.”

„Ja, nu skal De saa det godt,” sagde Fru Mustad, „og jeg ved, De har Venner, som vil hjælpe Dem rigtig godt, saa De skal faa ny Kraft og Styrke.”

Hørte hun seif? Var det Feber-

fantasier? Eller sad Fru Mustad der ved Sengen og fortalte underlige Ting?

„Ja, De synes, det er saa underligt,” sagde Fru Mustad. „Og et Under er det; Gud er saa god. I Morgen skal De saa høre alt; men De skal vide, at fra nu af er det over med al timelig Rød, og De skal blive frisk; Gud vil det.”

Ja, Gud vilde det, at Enken blev frisk igjen. Men Fru Mustad kunde hun ikke nok jaldtakte, og hun havde faaet Hvit til at gjøre noget for hende, men hvad? Endelig fandt hun det ud.

Hun tog en Dag en liden Paffe og gik op til Fru Mustad med. Efter at have talt om forffjelligt sagde Enken: „Og nu vilde De gjøre mig lykkelig, om De vilde tage imod dette som en taknemmelig Erindring, nei, som et Tegne paa, hvor jeg elsker Dem og takker Dem.” Hun rakte hende Paffen; det var Billedet med: En Haandfuld Sand.

„Nei, nei, ikke det,” sagde Fru Mustad, „det er jo det fjæreste, De har.”

„Ja, men netop derfor maa De have det. Fru Mustad skjonte, hun kun vilde faare hende ved ikke at tage imod; men hun skjonte ikke, hvad hun skulde med det.

„Jeg var,” sagde Enken lidt forlegen, „da min Mand levede, og vi havde vort gode Udkomme, saa ofte beklæmt og plaget ham og mig med alflens midtige Sorger. Jeg gjorde ham ofte Livet tungt, da jeg tog alt saa heftig, som om Liv og Salighed ahang draf. Da sang han ofte for mig:

„Hvad er dog Verdens Gøder?

Jo, kun en Haandfuld Sand.”

Det hjalp, og jeg klammede mig. Men forat jeg rigtig skulde se dette for mig bestandig, fik jeg det paa sit Papir og hængte det i en Ramme paa Væggen. „Vena,” sagde han ofte, „en Haandfuld Sand; intet mere; og for det vil du plage dig saa og kunde mod Gud.” Dette Billede har da hjulpet mig ofte, og vil De have det, kjære Fru, glæder De mig meget.”

Fru Mustad havde hørt taus paa det lille Skriftemaal; men alvorlige Tanker lede gennem hendes Siæl. Og der gik op som et Lys for hende.

„Ja, jeg tager det; jeg har Brug for det,” sagde hun alvorlig. „Der skal det hænge, at jeg føle kan læse paa det og lære den Lektse. Tak, Vena, mange Tak!”

Snart efter reiste Enken og Vænnen til Amerika. „Jeg kan vel ikke gjøre Dufel nogen Glæde,” sagde hun besteden, „men kausse Vænnene; og de skal gjengjælde ham.”

Et Par Maaneder senere fik Fru Mustad et Brev fra Amerika fuldt af Lov og Tak.

„Jeg takker Gud hver Dag for den Aften, han sendte Dem til mig, og over den Barmhjertighed, han vakte i Deres Hjerte, saa at De blev min gode Engel.“

Fru Mustad stod der dybt beklæmet. Hun huskede den Dag, da hun havde gaaet sin Vej i Hestighed med den Tanke at holde rigtig Dom over sine Tjenere, og hun havde forlyndet sig baade mod Gud og Mennesker. Jo, det var en pen Engel! Og hvad var hun vred over? Smaatter, „en Saandfuld Sand.“ Men, Gud være lovet, han har i Naade hjulpet, og nu er hendes Hjerte vendt mod ham i Tro og i Kjærlighed. „Hvem har mest at takke for mig?“ sagde hun til sig selv, „Vend eller jeg? Jeg tænker — jeg. Hvor har ikke det, jeg har seet af hende, været mig til Belsignelse. Fra at elske „en Saandfuld Sand,“ at vinde Livet i Herren og saa Lykt til hans Vilje!“

M e n e.

Præsten i en Strafanstalt fortalte engang en Ven af ham, at noget af det sjælgste, han havde seet i Fængslet, var en ivær, staut, ung Pige, som var dømt til 10 Aars Straf og saa for Døden. „Jeg kjendte ham blot som Nummer 65,“ sagde han. „Han fik et Anfald af Mandensynd, og under Dødsstraften spurte han pludselig: „Er der noget Saad for mig?“

Efter et Dieblifs Nølen rystede Lygen paa Hovedet.

„Hvor længe?“

„Aun en kort Tid.“

Fra hans Galimadrats kumde han se gennem Gellevinduet paa en mørk Skjule. Han stirrede paa den, og derpaa udbrød han:

„Jeg kan ikke! Jeg kan ikke gaa der alene! Gud venter.“

Jeg sagde ham, at Gud var barmhjertig; men han vilde ikke høre derpaa og udbrød:

„Ikke alene! Jeg kan ikke gaa alene! Er der ingen anden, som holder paa at dø i Fængslet? Send Gud efter min gamle Far. Han vil være glad ved at dø med mig.“

Jeg fortalte ham om Kristus og hans Kjærlighed; men han var døv, og selv da han næsten holdt paa at drage det sidste Aandedrag, mumlede han atter og atter:

„Jeg kan ikke staa Ansigt til Ansigt med Gud alene!“

Man sendte Gud efter hans Far. Han var en gammel Mand paa Gravens Rand. Han kunde gladelig have døet for Gatten, der havde faaet des forbandet hans Liv; men han kunde blot staa hjælpeløs som vi og høre paa Sønnens forfærdede Stø-

nen. Omjæder saa det sterke Legeme stille; Sjælen maatte møde Dommeren alene.

Det vil ikke hjælpe den verdslige, gamle Mand, at han paa den Dag har et Varn hos Guds Engle i Himlen, ei heller den ugudelige Ungling, at han har en bedende, kjærlig Moder. Den eneste, som kan gjøre os skiltet til at træde frem for Guds Ansigt i Døden, er vor Herre Jesus Kristus, som siger: „Menneskens Søn er ikke kommen for at fordærve Menneskers Sjæle, men for at frelse dem.“ Saa fly til ham i Naadens Tid, medens han kalder dig, og følg ham gennem Livet og Døden ind for Tronen.

Uddel Solstraaler.

Pastor Støcker havde prædiket en Søndag, da en Bonde traadte ind til ham og lagde tyve Kroner paa Bordet.

„Pastor,“ sagde han, „De er Formand i Berlins Indremission og kjender vist flere rigtig fattige Familier. Jeg vil nu bede Dem, om De vil lade en Solstraale falde i et eller andet af de Hjert. Jeg vil gjerne gjøre det, da jeg har høvt saa stor Belsignelse af Deres Prædiken idag.“

„Ja, det vil jeg med Glæde gjøre,“ svarede Støcker, „men hvor stor skal da hver Solstraale være?“

„Ja, sentsi Dre kan vel ogsaa være noget,“ mente Bonden, „saa faar mange Lid.“

„Ja, det skal jeg befærge,“ svarede Støcker og uddelte med glad Hjerte atter den brave Mandts Tuske.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.
Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibelbesning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.
M. A. CHRISTENSEN, Pastor.

Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.

Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Russell.
Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aften-gudstjenester i det engelske Sprog Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.
Vor Frelzers Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.
Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelzers Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maaned.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maaned, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maaned, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maaned; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maaned Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.
Vor Frelzers—Gudstjeneste tredie- hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.
Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to „Blocks“ vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Los Angeles, Cal.
Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.
Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned.
Søndagsskole—Norsk og engelsk, Kl. 9:30.

CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maaned, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.
N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.
Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften.
Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 OLAF EGER.
4520 No. Huson St., Tacoma.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.

Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.

Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.

Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.

Bjerke, A. O., 1818 Dolovan, So. Bellingham, Wash.

Baalson, H. E., Silvana, Wash.
Brevig, T. L., Teller, Alaska.

Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.

Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.

Dale, J. O., Bothell, Wash.

Eger, Olaf, 4520 No. Huson St. Phone: Main 3910, Tacoma.

Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.

Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.

Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.

Harstad, B., Parkland, Wash.

Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.

Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.

Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.

Ingebritson, H., Fir, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.

Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.

Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.

Rasmussen, L., North Bend, Ore.

Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.

Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.

Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.

Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.

Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.

White, A. O., Silverton, Ore.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.

Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.

Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Til Parkland Børnehjem.

Ved R. Skov fra Mrs. Hjorten, \$5; ved Past. Ingebrigtson fra Pigeforeningen, Six, Wash., \$15; R. R. i South Tacoma, \$3; ved Past. Dale fra Union Hill Kvindeforening, \$25; ved P. E. Larson fra Selga Meland, \$5; Henry Anderson, \$8; Brock Johnson, \$1; ved Past. B. Garstad Offer i Ohop, \$9.15; John Anderson et Læs \$8; Dr. Rynning 75 Pund Kirsebær; Past. Garstad en Del Arbejde med Team.

D. S. Naberger, Kasserer.

Kjærlighed.

„Jeg indser ikke, hvordan Gud kan være Kjærlighed og dog lade Jossf lide saa meget.“ jagde en Mand, der var begyndt at valse i Troen. En ældre kristen svarede ham med en Fortælling:

„En venlig Kaptajn fandt engang sin Kæbtskugt høit tilveirs i Rigaen, skjældende og bleg, men uwillig til at komme ned; han var ræd for Styrmanden, jagde han.

„Men hvorfor?“

„Nordi,“ svarede Gutten, „at han tog en Kniv og skar et Stykke ud af Armen paa en Matros; derpaa tog han et gloende Jern og brandte den frøgtelig.“

„Var dette alt?“

„Nei, han dræbte Bryno og kastede den overbord. Han er en grusom Mand, og jeg er ræd for ham.“

„Hør nu,“ jagde Kaptajnen, „Venus fik Sundegalskab og ved Matrosen; Styrmanden frelste hans Liv ved det, han gjorde med hans Arm. For at frelse dit Liv og mit dræbte han Sunden og kastede den overbord. Er du nu ræd for ham?“

Da Gutten kom skamfuld ned.

„Nei,“ jagde den gamle kende „saaledes ser Lidelsen ud for os, naar vi ikke foristaar den; men kom ned fra disse skjældende, ublykkelige Tvil, og kom ihu, at Herren er barmhjertig og naadig, langsom til Vrede og rig paa Misfandhed, og at vor Trængsel, som er stakket og let, bringer os over al Maade en evig og vigtig Kjærlighed.“

Underbar Forandring.

I en gammel Bibel fandt nogen en Gang følgende betegnende Raadbe-merkning:

Retfærdiggjøre, en Forandring af Stilling — et nyt Standpunkt indfor Gud.

Modfærdighed, en Forandring i Sindet — et nyt Sindelag indfor Gud.

Omvendelse, en Forandring af Natur — et nyt Hjerte af Gud.

Optagelse til Barn, et forandret Familieforhold — et nyt Slægtsfor-

forhold til Gud. Sællighed, en Forandring af Tjeneste — Adskillelse for at tjene Gud.

Paa et andet Blad fandtes disse Linjer:

Himmels Lys er Jesu Ansigt. Himmels Glæde er Jesu Nær- varelse.

Himmels Musik er Jesu Navn. Himmels Samtaleemne er Jesu Dødsbæret.

Himmels Systselskæftelse er Jesu Betjening.

Himmels Nylde er Jesus selv. Og dette fra Ewigbed til Ewigbed.

For nogen Tid siden læste jeg en Historie om en Fader, hvis Datter var død. Det var en Præst, som havde været med til mangen Begravelse og trøstet mange i deres Sorg. Men nu var det opfyldt paa ham det, som staar i Luk. 2, 35: „Ogsaa din egen Sjæl skal et Sverd gennem- trænge,“ og en Embedsbroder havde naakt overtage Begravelsen og Sig- talen. Da denne var færdig med sin Tale, rejste Faderen sig, stillede sig ved Hovedenden af Kisten og jagde:

„Da jeg kom her til Sognet, saa jeg vel mangen Gang over Elven, som løber os forbi, men brød mig ikke underlig om Menneskene derover, fordi de alle var mig fremmede og ikke hørte til mit Sogn. Men for et Par Aar siden kom en ung Mand til os, egtede en Datter af mig og drog med hende til deres nye Bolig hinsi- des Floden; og nu, da mit Barn var over, fik jeg paa engang Interes- se for de Mennesker, som boede der, og hver Morgen, naar jeg stod op, saa jeg henover Floden til min Datters Hjem. — Nu har jeg igjen mit et Barn; han er dragen bort over den anden Flod, og Sinden tykkes mig nu meget nærmere end nogenjinde før.“

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607 Custer, Wash.

W. P. FULLER & CO.

1117-19 A Street

Vi anbefaler vort store Oplag af

Maling, Olje, Glas Døre og Vinduer

Vi har det største Assortement og er det betydeligste Handels-Hus i denne Branche i Nordvesten —

Phones:

Main 1967 Home A-6015

TACOMA

Attend The Pacific Lutheran Academy and Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
4—Et Kursus i Bogholderi, og andre Forretningsfag.
5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
6—Et Kursus i Musik.
7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Ekamen uaarjombest (best ved en Termins Begyndelse) og saar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Seri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bæst.

N. J. HONG, President, Parkland, Wash.

Dr. E. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Med Front Bldg., Bellingham, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming J. W. Hall, Propr.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail. Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery D. CARL PEARSON, Stanwood, Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande. Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16 Stanwood, Wash.